

Seinasti vitjunardagur:

Kalvayngul gonguferð og fyltur lundi

Almenna vitjan Poul Nyrup Rasmussens, forsætisráðharrar, hefur rættiliga verið ein ferð, har hann hefur fingið høvi til at vitja land og fólk

EDVARD JOENSEN

Fiskaaling við Áir, Lónna í Saksun og Kunningarstöðina í Nólsoy.

Hesi vóru stöðini, forsætisráðharrin vitjaði mánadagin.

Umfram at frúan, Lone Dybkjær, eisini fekk høvi at siggja Vesturkirkjuna.

So tá fylgið steig í land av Thorshavn í Vágshotni um hálygum ellivu tíðina mánakvöldið, kundi forsætisráðharrin av sonnum takka fyri ein frálíkan tús.

Politisk sabotaga

Nakað fyri middag rullaði Tora oman brekkuna við Fiskaaling við Áir.

Men strilti gekk at fáa vent og sleppa inn á sjálvt parkeringsplássíð.

Tað vísti seg, at tann til vitjanina uppsetta flaggstongin stóð soleiðis fyri, at ikki var pláss hjá stóra bussinum at venda.

Sabotaga helt onkur skemtandi fyri. Danski forsætisráðharrin má dvina fyri Merkinum. Og á vitjan hjá felagi, hvørs nevndarformaður eitur Hoydal.

Men úr bussinum komu forsætisráðharrin og tey, sum fylgdust við honum.

Stjórin á Fiskaaling, Símun Joensen, og nevndarformaðurin, Kjartan Hoydal, tóku ímóti og sögdu frá virkinum hjá Fiskaaling.

Eftir ein kaffimunn varð farið inn á sjálva alisöðina.

Men slík stöð eru skjarlig. Ansast má ótrúliga væl eftir smittu, so har slapp ikki hvør sum helst við.

Forsætisráðharrarhjúni og myndamaðurin.

Saksun

Næsti steðgur var í Saksun.

Oman fyri kirkjuna stóðu Lars Gunnar Dahl Olsen, bygdarráðsformaður, og Eilíf Samuelsen, frítíðarsaksuningur, og tóku í móti gestinum.

Farið varð oman í kirkjuna, har Eilíf Samuelsen greiddi frá.

Mikið veit hann, og væl dugir hann at tosa.

Inni hjá fuglaútstapparannum Jens Kjeld Jensen í Nólsoy varð lurtað við stórum áhuga (Mynd: Jens Kristian Vang)

Fremmandu gestirnir fingju bæði langa og nágreiniliga frásögn um alt, sum nakað var at frætta frá yvirhøvur.

Umtrent hvør sperra hevði sína áhugaverdu sögu.

Úr kirkjuni varð farið gongutúr út á Lónna. Eisini við Lars Gunnari og Eilífi sum ferðaleidarum.

Og tað var enn sum áður, at teir vísu nógv at siga frá, so ikki gekk altíð so skjótt, at koma fram.

So vóru tað staðarnøvn. Ella søgnina um harða kyndilsmessu, tá Saksun fyltist við sandi eftir einari nátt. Onkur laksur, sum gekk í einumhvörjum hyl, skuldi skoðast.

Og soleiðis gekk tað allan vegin.

Nú turkur at kalla hefur verið, er áin sera lítil, og tí sleppur fiskurin ikki niðan í vatnið. Og tað sást aftur á Pollinum, har fleiri laksar sóust loypa.

Men út á Lónna kom fylgið kortini.

Onkur av embætisfólkunum hevði trivaligan rygsekk við, og tá komið var heilt út, varð farið at pakka út. Og úr kom ein pakki við ábiti fyri, og annar eftir.

Eilíf helt, at ov mikið lotaði, so hann leitaði fram eitt frálíkt pláss við góðum skáa. Og so allur riðilin at trognum.

Og tá liðugt var, varð alt koyrt aftur í ruskeposar og borið heimaftur við, sum tað semir seg røttum útferðarfólki.

Men tað var ikki liðugt so kortini. Tí tá liðugt var at eta á Lónni, beyð bygdarráðsformaðurin øllum fylginum heim til ein kafimunn.

Lone í kirkju

Frú Lone Dybkjær vildi sleppa at sigja Vesturkirkjuna, og tað høvið beyðst eftir Saksunartúrinn.

Komin aftur til Havnar, varð farið í kirkjuna, har prestarnir báðir, Heri Joensen og Bergur D. Joensen, tóku í móti.

Bergur Debes Joensen vísti runt og greiddi frá krkjuni innan.

Vesturkirkjan er rímuliga nýggj kirkja. Vígð í 1975. Hon er moderna og sera einföld í sniði. Tó vøkur og hugnalig. Ljós og rúmlig.

Í sínum einfalda sniði tó sera symbolsk.

Vit eru í teirri nógv brúktu samanberingini við víngarðin, har ljósakrúnurnar hanga sum vinberjatýssi niður úr loftinum.

Drypfonturin ímyndar tryeindina. Og parædiku-stólurin, sum eisini er trybýttur, ímyndar ta opnu bókina, Bibliuna, sum prestur lærir úr.

Ein bein grótpláta framman er ryggurin, meðan tær báðar síðurnar eru tann upplætta perman, sum prestur so stendur inni í og lærir úr.

Lundar í Nólsoy

Um kvöldið var forsætisráðharrin við fylgi sínum á vitjan í Nólsoy.

Bygdarráðið við Marner á Skúr, bygdarráðsformanni

á odda, tók ímóti.

Og vit vita, at:

»Nolsinge kan man lide på, de ej monne tiden spille.«

Og sanniliga høvdu teir ikki ligið á latu síðuni.

Væl hevði Ovastevna verið um vikuskiftið, men nólsoyingar prógvaðu, at teir vita, hvussu ein tekur anstendiga móti einum forsætisráðharrar.

Flaggstengur við Merkinum og Dannebrog aðruhvørja ferð fram við allari bryggjuni. Perurnar frá stevnuni hingu framvegis uppi. Uppi í bygdini flaggaði á hvørjari stong.

Og nógv fólk var komið oman at taka ímóti.

Frú Lone Dybkjær fekk, í besta drotningarstíli blómtyssi handað frá fittari smágentu í føroyskum klæðum.

Í vælkomst røðu síni segði Marner á Skúr, bygdarráðsformaður millum annað, at nú fleygatiðin júst

hevði verið upp á tað hægsta, var rímligt, at forsætisráðharrin eisini hitti nakrar lundar.

Og tað vóru fyrst teir útstappaðu heima hjá Jens Kjeld Jensen, fuglaútstappara.

Ein sera hugnalig og skemtilig lota, har forsætisráðharrarhjúni við áhuga lýddu á og skentaðu sær óført.

A veg til útstapparan varð tó fyrst vitjað í savninum við Brunn.

Eilíf Samuelsen var sera tíðindafrúr, tá hann vísti forsætisráðharrannum runt í Saksun mánadagin (Mynd: Jens Kristian Vang)